

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת לך לך

י"ג חשוון תשפ"ז 24.10.2026

1. Mazal tov, this week we begin a journey. The first Jew in the world sets out on a journey to the Land of Israel. Avraham Avinu and Sarah Imeinu appear in history for the first time, in Parashat Lech Lecha. They were an unknown couple who became the most influential couple in the entire world, to this day. Their faith, their tzedakah and values, their prayer, and their bond with the Land all give strength to each of us, even now. We regard them as the father and mother of the nation.

2. Avraham Avinu teaches us what to do when we face trials, when things don't happen the way we might have wanted. There is a famine in the land, then a war, and throughout his life he has to deal with challenges. He doesn't lose his faith. On the contrary, he grows from it to new and higher levels.

3. The parasha contains only one of the 613 mitzvot, the first mitzvah Avraham Avinu fulfills: brit milah. Almost all of his descendants still observe it today.

4. The first two words said to Avraham are "Lech lecha" – "Go forth." In other words, the first command to the first Jew is: Move forward. Go. Get moving. Take action. Don't stand still. And the Jewish people keep on going...

A STORY FOR SHABBAT

WHAT DID YOU ASK TODAY?

Isidor Rabi was a Jewish-American scientist who won the Nobel Prize in Physics. This important prize is awarded every year for outstanding research that makes a significant contribution to humanity. Isidor received it for his discoveries, which helped the world of medicine. "It's all thanks to my mother," he told his students after receiving the prize. "My parents were simple people who immigrated to America and ran a small grocery store. Every day when I came home from school with my friends, all the mothers asked their children the same question: 'So, what did you learn in school today?' That's all they ever asked, as if someone had written them a fixed script. Naturally, the kids weren't very eager to answer that question. "But my mother asked me something completely different, something that made me think and be curious. Every day when I came home from school, my mother asked: 'What good question did you ask today?'"

(From the Ligdol book series)

Food for Thought

Avraham Avinu wasn't the only one who asked, explored, and investigated. In the story of the Exodus, too, the Torah stresses that the questions of the next generation, of the children, are essential: "And when your son asks you in time to come, saying, 'What is this?'" A question isn't a problem. Quite the opposite. It shows interest, caring, and a desire to grow and learn. The Seder night, the great night of education of the year, opens with "Mah Nishtanah," with children asking questions. Don't dismiss your questions.

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

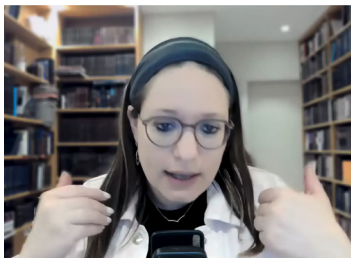
אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת לך לך

THINK GOOD, DO GOOD

A question in the chat surprised me the other day. About 4,000 women signed up for the open class on the weekly parasha given to the Mitchadshot community. At the start of the Zoom session, I said the class was dedicated to the recovery of students who were injured in an explosion in the north during a school trip. Then someone wrote in the chat: "This is my first time at a Torah class. What does it mean to dedicate it? I've never heard of such an idea." What a question. I explained that every good deed we do in the world generates "merits," spiritual power, and that Torah study and prayer carry a special spiritual power. When a person does something good like this, they can dedicate the merit of that learning to a particular cause, for example, the recovery of someone who was injured. The Jewish people share a mutual responsibility in which we all affect one another, through good deeds and mitzvot or, God forbid, the opposite, when we do things that aren't good. We are all one human fabric, and every action has an effect. Then, right at the end of the class, I received a message written by Chani Leiter, the mother of Neria, who was seriously wounded in a terror attack a few weeks ago: "From the depths of the intensive care unit at Shaare Zedek, we are receiving messages and videos of so many prayers, Torah study, and good deeds for our Neria, from all over the world. If only I could describe how much this strengthens us. We see how the mutual responsibility and caring of all of Israel is far greater and more uplifting than our own private situation. This is the hidden Jewish soul, now being revealed. We named our son Neria – Ner-Yah, the candle of God – because we wanted him to spread God's light in the world. God's ways are hidden, but our eyes can see how Neria is doing that now. It wraps us in love and gives us strength." Wow. One woman's question and one mother's answer remind us of the basics: no one is alone, and no good deed stays only with the person who did it. Wishing a complete recovery to Neria Dov ben Chana, and to all the wounded.

Around the Shabbat Table

- Nechama describes her heart as divided between Israel and Hong Kong. Is it possible to feel you belong to two places at the same time? What connects us to a place even when we're far away from it?
- To do good and influence the world, do you necessarily have to set out on a great journey, or can it also be done through small acts in everyday life? Give an example.
- What small act could you do this week to strengthen the sense of belonging, caring, or mutual responsibility in your class, family, or community?

FROM THE DIARY OF A SHLICHA

Shlicha Nechama Attar, who teaches at the Carmel School in Hong Kong, writes to us: This Shabbat we read Parashat Lech Lecha, in which Avraham Avinu is commanded to leave his land, his birthplace, and his father's house and set out on a new path. You might be asking yourselves how we can connect to this when our lives are currently in Hong Kong, of all places. True, our journey wasn't to the Land of Israel (not yet, very soon, with God's help), but we feel that leaving the familiar and safe and moving to the other side of the world was born out of a mission: to bring the light of the Land of Israel with us. It isn't always easy, and the heart is divided. One half is in Israel, with our older children, our family, our friends, and our people. The other half is here, with the students and the wonderful Hong Kong community. Out of this connection, we choose to be here: to teach with pride and great love about our beautiful Land and our sweet Torah, and to choose anew each day to be better Jews. This is a chance to share a few pictures that illustrate our path. The Siddur Party (1st grade): ahead of the party we learned about "the prayer of the heart" and the ability to talk to God just like Avraham Avinu. In every prayer, we remember to pray and sing for the safety of the IDF soldiers. The Chumash Party (2nd grade): the students dance and rejoice wholeheartedly in our Torah and mitzvot. And we'll end with a small, sweet moment. Before I recently traveled to Israel for a visit, one of the students said to me: "I wish you could put me in your suitcase, so I could come with you to the Land of Israel..."

דף הפרשה מוקדש לעילוי
נשמת החיילים הקדושים
מיכאל בן חמו ואייל טויטו הי"ד

Translators: Janine Muller Sherr and Yehoshua Siskin
Send responses to: office@sivanrahavmeir.com
To contact **the education department:** Morim@wzo.org.il

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת לך לך

גליון מס' 119 || י"ג חשוון תשפ"ז 24.10.2026

עם סיון רהב-מאיר

1 מזל טוב, אנחנו מתחילים השבוע במסע. היהודי הראשון בעולם, יוצא במסע לארץ ישראל - אברהם אבינו ושרה אמנו מופיעים לראשונה בהיסטוריה, בפרשת "לך לך". מדובר בזוג לא מוכר, שהפך לזוג המשפיע ביותר על כל העולם, עד היום. האמונה שלהם, הצדקה והערכים שלהם, התפילה והקשר לארץ - כל זה נותן כוח כל אחד מאיתנו, גם עכשיו. אנחנו מתייחסים אליהם כאל אבא ואמא של האומה.

2 אברהם אבינו מלמד אותנו מה עושים כשיש ניסיונות, כשהדברים לא קורים כמו שאולי רצינו - יש בארץ רעב, ואז מלחמה, וכל הזמן במהלך חייו הוא צריך להתמודד עם אתגרים. הוא לא מאבד את האמונה אלא אפילו להיפך - הוא צומח ממנה לרמות חדשות וגבוהות יותר.

3 בפרשה מופיעה מצווה אחת בלבד מתוך תרי"ג מצוות, המצווה הראשונה שאברהם אבינו מקיים: ברית מילה. כמעט מאה אחוז מצאצאיו מקפידים עליה עד היום.

4 שתי המילים הראשונות שנאמרו לאברהם הן: "לֶךְ לְךָ". כלומר, הציווי הראשון ליהודי הראשון הוא: תתקדם קדימה. תלך. תזוז. תנוע. תפעל. אל תעמוד במקום. והעם היהודי ממשיך ללכת...

סיפור לשבת

מה שאלת היום?

איזידור רבי היה מדען יהודי־אמריקאי, שקיבל פרס נובל בפיזיקה. זהו פרס חשוב שמחולק בכל שנה על מחקר יוצא דופן שתורם באופן משמעותי לאנושות. איזידור קיבל אותו על התגליות שלו, שעזרו לעולם הרפואה. "הכול בזכות אימא שלי", אמר לתלמידיו אחרי שקיבל את הפרס. "ההורים שלי היו אנשים פשוטים שהיגרו לאמריקה, וניהלו חנות מכולת קטנה. בכל יום כשחזרתי מבית הספר עם החברים שלי, כל האימהות שאלו את הילדים שלהן את אותה השאלה: 'נו, מה למדת היום בבית הספר?'. זה כל מה שהן שאלו, כאילו כתבו עבורן תסריט קבוע. לילדים, כמובן, לא היה חשק גדול לענות על השאלה הזו.

אבל אימא שלי שאלה אותי משהו אחר לגמרי, משהו שגרם לי לחשוב ולהיות סקרן. בכל יום כשחזרתי הביתה מבית הספר, אימא שאלה: 'איזו שאלה טובה שאלת היום?'".

(מתוך סדרת הספרים "לגדול")

קדושה למחשבה

לא רק אברהם אבינו שאל, חקר ובדק. גם ביציאת מצרים, התורה מזכירה שהשאלות של הדור הבא, של הילדים, הן חיוניות: "וְהָיָה כִּי יִשְׁאָלְךָ בִּנְךָ מָחָר לֵאמֹר: מַה זֹּאת?". שאלה היא לא בעיה, להפך. היא מלמדת על התעניינות, על אכפתיות ועל רצון להתפתח וללמוד. ליל הסדר, ליל החינוך הגדול של השנה, נפתח ב"מה נשתנה?", בילדים ששואלים שאלות. אל תזלזלו בשאלות שלכם.

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת לך לך

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

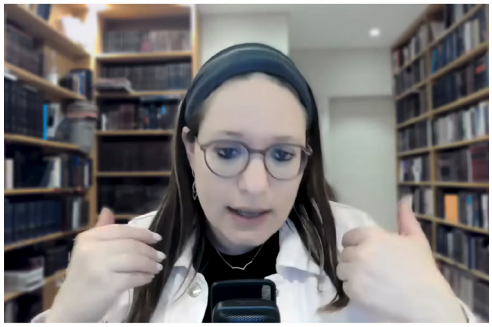

מיומנה של שליחה

כותבת לנו השליחה נחמה עטר, שמלמדת בבית הספר "כרמל" בהונג קונג: השבת אנו קוראים את פרשת "לך לך", שבה מצווה אברהם אבינו לעזוב את ארצו, מולדתו ובית אביו ולצאת לדרך חדשה. אולי אתם שואלים את עצמכם - איך מתחברים לזה כשהחיים שלנו נמצאים כרגע בכלל בהונג קונג? אמנם המסע שלנו לא היה אל ארץ ישראל (עדיין לא, בקרוב מאוד בעזרת ה'), אבל אנו מרגישים שדווקא העזיבה של המוכר והבטוח והמעבר לקצה השני של העולם נולדו מתוך שליחות: להביא איתנו את האור של ארץ ישראל. זה לא תמיד קל, והלב חצוי: חצי אחד נמצא בארץ - עם הילדים הגדולים שלנו, המשפחה, החברים והעם שלנו; והחצי השני פה – עם התלמידים והקהילה המקסימה של הונג קונג. מתוך החיבור הזה, אנחנו בוחרים להיות כאן: ללמד בגאווה ובאהבה גדולה על הארץ היפה והתורה המתוקה שלנו, ולבחור בכל יום מחדש להיות יהודים טובים יותר. זאת הזדמנות לשתף אתכם במספר תמונות שממחישות את הדרך שלנו: מסיבת סידור (כיתה א')- לקראת המסיבה למדנו על "התפילה שבלב" ועל היכולת לדבר עם ה' ממש כמו אברהם אבינו. בכל תפילה אנו זוכרים להתפלל ולשיר לשלום חיילי צה"ל. מסיבת חומש (כיתה ב') – התלמידים רוקדים ושמחים מכל הלב בתורה ובמצוות שלנו. ונסיים ברגע קטן ומתוק – לפני שנסעתי לא מזמן לביקור בארץ, אחד התלמידים אמר לי: "הייתי רוצה שתכניסי אותי למזוודה שלך, כדי שאבוא איתך לארץ ישראל..."

המתנה של סבתא מרסל

שאלה אחת בצ'אט הפתיעה אותי אתמול. כ-4,000 נשים נרשמו לשיעור הפתוח של קהילת "מתחדשות" על פרשת השבוע. בתחילת המפגש בזום אמרתי שהשיעור מוקדש לרפואת תלמידים שנפצעו בצפון מפיצוץ, במהלך טיול. ואז מישהי כתבה בצ'אט: "אני פעם ראשונה בשיעור תורה, מה זה אומר להקדיש? אף פעם לא שמעתי רעיון כזה". איזו שאלה. אמרתי שכל מעשה טוב שאנחנו עושים בעולם מייצר "זכויות", כוח רוחני. וללימוד תורה ולתפילה יש כוח רוחני מיוחד. וכשאדם עושה משהו טוב כזה - הוא יכול להקדיש את הזכויות של הלימוד למטרה מסוימת. למשל, לרפואת אדם שנפצע. בעם ישראל יש ערבות הדדית, שבה כולנו משפיעים אחד על השני, במעשים טובים ובמצוות או חלילה להיפך, כשאנחנו עושים דברים לא טובים. כולנו רקמה אנושית אחת, וכל מעשה משפיע. ואז, בדיוק בסוף השיעור, קיבלתי טקסט שכתבה חני לייטר, אמא של נריה, שנפצע קשה בפיגוע לפני כמה שבועות: "ממעמקי

מחלקת טיפול נמרץ בשערי צדק, אנחנו מקבלים הודעות וסרטונים של הרבה תפילות, תורה, ומעשים טובים למען נריה שלנו, בכל רחבי העולם. לו רק יכולתי לתאר עד כמה זה מחזק אותנו. אנחנו רואים איך הערבות ההדדית והאכפתיות של כלל ישראל, היא הרבה יותר גדולה ומרוממת מהמקרה הפרטי שלנו. זו הנשמה היהודית הנסתרת, שעכשיו מתגלה. קוראים לבן שלנו נריה, נר-יה, כי רצינו שיאיר את אור השם בעולם. נסתרות דרכי השם, אבל עינינו רואות איך נריה עושה זאת עכשיו. זה עוטף אותנו באהבה ונותן כוח". וואו. שאלה של אישה אחת, ותשובה של אימא אחת, מזכירות לנו את הבסיס: שום אדם אינו לבד, ואף מעשה טוב לא נשאר רק אצל מי שעשה אותו. רפואה שלמה, לנריה דב בן חנה, ולכל הפצועים.

סביב שולחן השבת

- נחמה מתארת את הלב שלה כחצוי בין ישראל להונג קונג. האם אפשר להרגיש שייכות לשני מקומות בו־זמנית? מה מחבר אותנו למקום גם כשאנחנו רחוקים ממנו?
- האם כדי לעשות טוב ולהשפיע על העולם צריך בהכרח לצאת למסע גדול, או שאפשר לעשות זאת גם במעשים קטנים בחיי היומיום? תנו דוגמה.
- איזה מעשה קטן תוכלו לעשות השבוע כדי לחזק את תחושת השייכות, האכפתיות או הערבות ההדדית בכיתה, במשפחה או בקהילה שלכם?

לתגובות: office@sivanrahavmeir.com
ליצירת קשר עם המחלקה לחינוך: Morim@wzo.org.il